

Harchan a harmadik negyedévi terv túlteljesítéséért

Konzervgyár dolgozói már a negyedik negyedévi tervükön dolgoznak

A Szegedi Konzervgyár dolgozói, elsőnek a szegedi üzemek között, szeptember 10-én befejezték a harmadik negyedéves tervüket. Nap mint nap a napi tervük túlteljesítéséért harcolnak. Az elmúlt három hónap tapasztalatait felhasználva küzdenek, hogy a negyedik negyedévi tervüket is sikeresen, a határidő előtt teljesítsék. A műszaki vezetők a termelés állandó fokozása érdekében biztosítják a dolgozók zavartalan munkamenetét, anyagellátását, hogy ezzel a negyedik negyedévben még egyenletesebb és ütemesebbé tegyék a termelést.

A harmadik negyedévben a Szegedi Konzervgyár dolgozói az évi 22.349 forint összegben vállalt föbbletermelést, 22-ig 19.795 forint értékben teljesítették. A nyersanyag gazdaságos felhasználásával az anyagtakarékosság terén vállalták, hogy évi 6798 forint összeget takarítsanak meg. A legutóbbi értékelésnél 5798 forintban teljesítették.

Az üzem dolgozói a negyedik negyedévben arra törekednek, hogy évi tervüket december 1-re befejezzék. Szeptember 24-én már október 15-i tervükön dolgoznak. Bartók Lászlóné a harmadik negyedéves tervét 133 százalékosan teljesítette, 23-án október 30-i tervén dolgozott. Dohányi Andrásné harmadik negyedéves tervét 137 százalékosan teljesítette, tervével november 8-nál tart. A második dekádban kitűntek jó munkájukkal a főzelék konyhári Ördög Istvánné 198 százalékos átlagtelteljesítményével és a gyártásról Vekes Ferenc ifjúmunkás, aki 173 százalékosan teljesítette normáját.

A Szegedi Autójavító Vállalat dolgozói szintén befejezték harmadik negyedévi tervüket

Az Autójavító Vállalat dolgozói magukénak tekintik gépeiket és megfogadták, hogy úgy gondozzák és ápolják, hogy géphiba miatt ne kelljen leállniuk, hogy ezáltal is a termelésüket zavartalanul fokozhassák. Az üzem dolgozói a harmadik negyedévi tervüket 23-ig 53 ezer forint értékben túlteljesítették, egyben be is fejezték. A dolgozók megfogadták, hogy az eddigienél sokkal jobban fognak dolgozni, hogy a negyedik negyedéves tervüket jóval a határidő előtt befejezzék. Az első dekádban 110,5 száza-

lek teljesítményét érték el, a második dekádteljesítményét 115 százalékosan fokozták. 23-án kitűntek jó munkájukkal dolgozó társaik közül a hűtőből Miskolci István 158 százalékos átlagtelteljesítményével, a brigádok közül a fényező brigád 145 százalékos tervteljesítést ért el. Gálfi Aladár a Néphadsereg Napjára vállalta, hogy hulladékanyagból egy kocsit karosszériáját elkészíti. Rózsa Nándor asztalos vállalta, hogy egy kocsit belső részét használt anyagból készíti el.

A Szalámi Gyár dolgozóit a Róder-mozgalom segítette tervük határidő előtti befejezésében

A Szalámi Gyár sztahanovistái, élenjáró dolgozói megfogadták, hogy üzemükben a harmadik negyedévi tervük sikeres befejezése érdekében megszüntetik a 100 százalékos alatti teljesítéscsúcsot. Az üzem sztahanovistái és élenjáró dolgozói vállalták egy-egy gyengén teljesítő patronálását. Az eredmény mutatkozik is, mert szeptember hónapban az üzemben már nem volt száz százalékos alul teljesítő dolgozó. Különösen sok segítséget nyújtott dolgozó társainak Nagy József kiváló munkás, akinek átlagtelteljesítménye 172 százalék. Apáti munkamódszerét Borovics Józsefnek, aki eddig 100 százalék alatt teljesített és a legutóbbi értékelésnél 133 százalékos átlagtelteljesítményt ért el. Obinger Károly töltö 134 százalékos teljesítménnyel dolgozik. Legutóbb Kovács Erzsébetnek adta át munkamódszerét, aki azelőtt 95 százalékosat ért el, szeptember hónap első dekádjában 129 százalékosan teljesítette normáját. Az üzem dolgozói szeptember hónap első dekádjában 113 százalékos üzem átlagtelteljesítményt érték el. Jó munkájukkal kitűntek dolgozó társaik közül a ládaszövegzők közül Z. Nagy Mihály 148 százalékos tel-

jesítményével, a Katona-brigád 162 százalékosan teljesítette normáját. A csoportos üzemrészen a Császár-brigád 147 százalékos teljesítményt ért el.

A Szalámi Gyár dolgozói részt vesznek a Vorosin-mozgalomban, a dolgozók nagy gondot fordítanak a tisztaság megőrzésére. Ebben az évben 170 ezer forint beruházással felújították az üzemrészeket. A munkatérmelet falait fehér csempével borították be, új kompresszort-házat építettek, hűtővel berendezett fűtőtűt. Kormányzatunk biztosítja a Szalámi Gyár dolgozóinak könnyebb és tisztább munkáját és jelentős összegeket fordít az ötéves tervben belül a gyár korszerűsítésére.

A Gázmű dolgozói tízezer forint értékű hulladékanyagot takarítottak meg

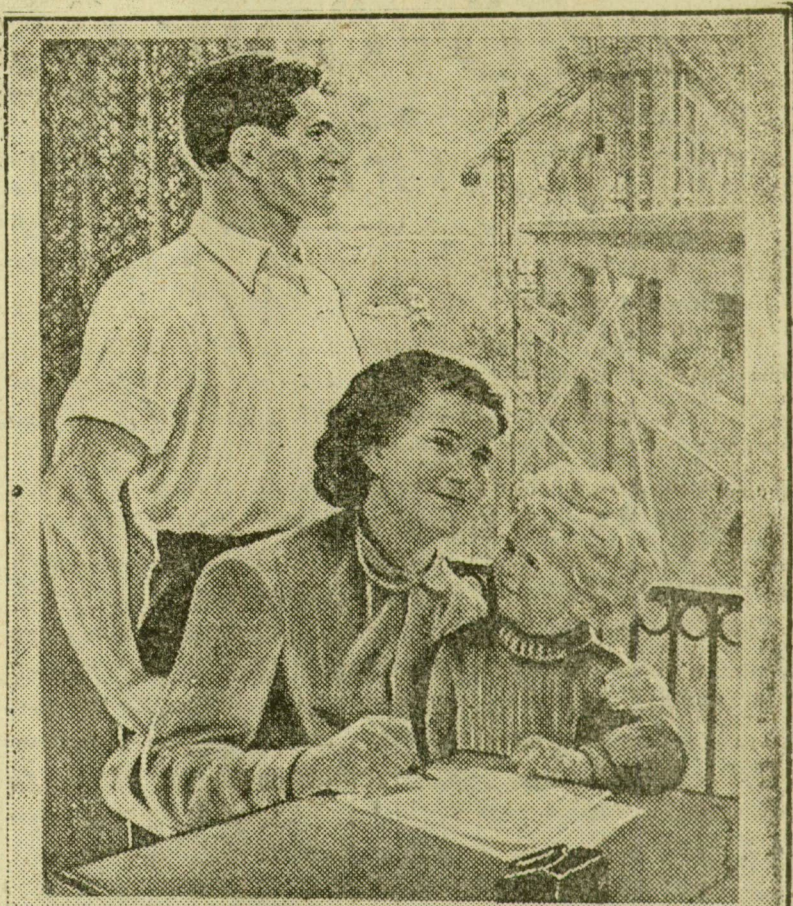
A Szegedi Gázmű dolgozói is a többi üzemekhez hasonlóan nagy lelkesedéssel harcolnak a harmadik negyedévi terv határidő előtti befejezéséért. Vállalták, hogy a harmadik negyedévi tervük befejezéséig 7569 Ft értékű hulladékanyagot használnak fel. Az üzem dolgozói vállalták, hogy becsületesen eleget tettek, 23-án már 14 ezer forintban teljesítették vállaltukat. Megfogadták Rákosi elvtársnak, hogy harmadik negyedévi tervüket a határidő előtt négy nappal befejezik. 24-én már 28-i tervükön dolgoztak. Szeptember hónap első dekádjában 110,3 százalékos teljesítményt érték el. A második dekádban teljesítményüket 120 százalékosra fokozták. Az üzem dolgozói közül már sokan befejezték harmadik negyedévi tervüket, s már a negyedik negyedévi tervükön dolgoznak. Katz Jenő 23-án már november 27-énél tartott. Ladák János ezévi tervét 17-én fejezte be, a tegnapi nap folyamán már január 7-i tervén dolgozott.

Tovább kell fokozni a vetések ütemét

Az őszi vetéseknél elsősorban az ősziárpa, az őszi takarmánykeverék és a rozs vetésében — súlyos lemaradás van. A megyék többsége nem használta fel a kedvező időjárást, a vetés előtti talajmunkák és a vetések korai jó elvégzésére.

Különösen nagymértékű a lema-

radás Tolna, Bács, Békés, Csongrád és Baranya megyében. A következő napok legfontosabb feladata, hogy a vetés előtti talajmunkák fokozott végzésével most már napok alatt biztosítsuk az ősziárpa, az őszi takarmánykeverékek és a rozs vetésének elvégzését. Elmaradt az ősziárpa-vetéssel többek között Csongrád megye is.

A HAZA JAVÁRA, A MAGAD HASZNÁRA: JEGYEZZ BÉKEKÖLCSÖNT!

NE FELEDJÜK

Délmagyarország írja 1934. január 17-i számában:

A gyáripárban 190 ezer munkással dolgozik kevesebb, mint négy évvel ezelőtt

„A magyar gyáripárban ezidőszelint 190 ezer munkással dolgozik kevesebb, mint négy évvel ezelőtt. A hivatalosan nyilvántartott adatok szerint a gyáripárban 220 ezer a munkanélküliek száma, a mezőgazdaságban pedig 242 ezer munkanélküli van. A mai alacsony dotációk mellett pedig egyáltalában nem esődhetsen, ha még a dolgozók nagy tömege is fogyasztóképfelen.”

Ugyanebben a számban, egy másik cikkben a szegedi munkanélküliséggel foglalkozik a Délmagyarország. A hatósági munkaközvetítő — a lap szerint — az 1933-as évben

30.782 munkakeresőt tartott nyilván. Ezeknek nagy része, mintegy ötven százalék, szakmunkásokból tevődik össze. Ezzel szemben a hatósági munkaközvetítő csupán 2672 munkahelyet tudott felajánlani a jelentkező munkanélkülieknek. A többi inségmunkán helyezkedett el. Már aki tudott, mert inségmunkára is csak 21.939 munkahelyet tudtak biztosítani.

Az inségmunkán 14 napot kellett dolgozni, hogy a népkönyhán mindennap ebédet kapjanak azok a szerencsétlenek, akik más munkához nem jutottak.

AZ ÖTÉVES TERV NYOMÁBAN

KERESZTÜL-KASUL SZEGEDEN

kotás, a szép élet, a boldog jövő, az örömdús napok és a felemelkedés sztahanovistájának aranybetűvel írt nevét hordja büszkén szíllár ívei homlokzatán. A volt Kálvária-út végén, a kulákrak termő föld helyén ma büszkén áll Közép-Európa egyik legmodernebb textilüzeme, amelyben öröm az élet, öröm a munka és a kizsákmányolástól mentes napokban ezernyi vidám, mosolygós arcú fiatal végzi munkáját. Sok évi méltatlanság után itt keresi meg bő kenyért sok szegedi és a környék falvainak dolgozója.

A Faragó-utca

és a Petőfi Sándor sugárút sarkán szinte egyik napról a másikra modern lakóházak emelkedtek a földből, ahol a szegedi üzemek kiváló dolgozói raknak meleg családi fészket, ahol a munka után az ápoló falak között gondtalan kacagás röpke szerte a szobákban, mint a rét ezerszínű lepkéje.

Móráváros, Szeged proletárnegyede — a múlt rendszer vétkesen elhanyagolt területe — már nem úszik vízben és nem bőcsője többé a tbc-nek. Egyre szépül a Széchenyi-tér is. Az ezervirágú fűvön száz és száz parányi, sikorgó gyermek tölti itt napsugaras napjait, az anyák felügyelete alatt. A szemet gyönyörködtető téren esténként szépen öltözött fiatalok szövik jövőjüket és tervezésükben nincs kétség. A tér két végén álló égfelé nyúló szovjet emlékműs a párt a biztosíték erre. A száznál is több áruda roskadásig telt kirakatokkal kínálja áruit, amelyek ugyancsak öt éves tervünk gyermekei. A Tisza partján a Gyermekklinika fényesen bizonyítja azt, hogy pártunk nemcsak beszél, de cselekszik is. És cselekedeteivel bebizonyítja, hogy igenis „a legdrágább kincsünk a gyermek”. A Földműves-utca, a Gázgyár mellett, a Toldi-utcában, a Kazinczy-utcában, Tarján-telepen, Petőfi-telepen és még ki tudná meg-

mondani hol és hány helyen sok százezer forint beruházással napközi otthon, óvoda épült, ahol szeretettel gondozzák a dolgozók gyermekeit. Az ipari tanulóotthonok emberséges ellátást biztosítanak fejlődő iparunk leendő szakembereinek. Az utcákon naponta látni szorgalmas útburkolókat, akik serényen javítják a járdákat, az utakat. A házak előtt, a járdák szélén ezer és ezer fiatal fa teszi egészségessé a levegőt. Ott új gyermekjátsszótereken játszanak vidáman a dolgozók gyermekei. Ujszeged és Dorozsma felé vidáman csilingelve futnak a villamosok és az arra járó dolgozóknak nem kell már hosszú kilométereket át taposni a port és a napi fáradtságos munka után gyalogni.

Az ötéves tervben számos új üzem alakult, amely biztosítja sok ezer dolgozó kenyérét. A szegedi munkanélküliség ma már a múlté. Nem állnak már száz- és ezerszámra a „köpködőben” munkálatlanok a váro. Az azelőtt néhány munkáslétszámmal dolgozó üzemek ma több száz és ezer dolgozót foglalkoztatnak. A Konzervgyár, a Szegedi és az Újszegedi Kendergyár, az öntödék, a Kenyérgyár, a Paprikafeldolgozó és minden üzem Szegeden szinte összehasonlíthatatlan mértékben emelte a munkáslétszámot. Az egyetemeken és a főiskolákban ma már ezrekre megy azoknak a tanulóknak a száma, akik a gyárakból, a földekről ütek be az iskolák padjába, hogy a tudomány várát meghódítsa, hasznos, értékes tagjai lehessenek a szocializmust építő hazának.

Száraz felsorolás

persze ez, amely millió és millió forintnyi költséget rejt magában. Értékelné pedig mindezt akkor tudjuk, ha példaképpen figyelembe vesszük az ötéves terv első évét, amikor Szeged anynyit kapott a dolgozó nép államától egyetlen év alatt, mint 92 év

alatt kapott volna esetleg az elmúlt rendszertől.

Szeged szépül, Szeged fejlődik. Menjünk végig a Lenin-utcán, ahol az életszínvonal emelkedését, a bőséget az árudák kirakata és a vásárló közönség számán keresztül ére tékelhetjük. Sétáljunk el a Tisza partján, ahol az egészségügyi intézményeink sok százezer forintot beruházással, korszerű berendezésekkel védik a dolgozók egészségét. De menjünk bármerre, mindenütt építkezést, rendeztetést látunk. Az alkotástól terhes napokban fejlődik a város és nincs ember Szegeden, aki ne érezné közvetve, vagy közvetlenül a fejlődést. Hiszen minden darab téglá, minden szál földbe rakott virág és minden, minden, ami ebben a városban történik, a szegedi dolgozók érdekeit szolgálja.

Sokat kapott Szeged

az öt éves tervben. Én látom ezt talán a legjobban, aki 1947 óta figyel a várost. Ezeket az eredményeket, ezeket az alkotásokat pedig el kell ismerni és értékelni mindenkinek. Vajjon a Horthy-rendszer törődött-e azzal, hogy a legdrágább kincsünk, a gyermekek, az én gyermekeim, a Gasztány Ferencné gyermekei, a Berécski Lászlóné nyolc gyermeke — a dolgozók gyermekei — szép parkban játszhasanak, s ha betegek, gondos orvosi kezelésben részesüljenek? Vajjon érdekelt-e az 1945 előtt, hogy a gyermekek részére elegendő iskola van, vagy nincs? Vajjon tördött-e a, állam azzal, hogy a dolgozók gyermekei tovább tanuljanak? Vajjon volt-e a multrendszerben a dolgozó gyermeke katonatiszt, tanár, tanító és valamilyen magasabb hivatalban? Nem!

Es most nézzünk csak körül. Nyissuk ki a szemünket és lássuk meg, mi megy végbe városunkban napról napra...

Es az élet is egyre szépül és ezért az életért, ezért a jelenért és

a jövőért érdemes, nagyon érdemes mindennemű áldozatot hozni. Aki nem így látja, az vagy ostoba, vagy ellenség!

Sokat, nagyon sokat lehetne írni Szeged fejlődéséről és mindarról, amit Szeged kapott eddig a három és az ötéves tervől. Nem részletezve, de kerekén 118.718.000 forint az, amit az állam, az ötéves terv eddigi szakaszában Szegednek adott.

Nagy ez az összeg

és ebből minden kinek bőven jutott: az iskolák, az egészségügyi intézmények, a napközi otthonok, az új és az újjáépített üzemek mind-mind a dolgozók érdekeit szolgálják.

Ezeket kaptuk mi az ötéves tervtől. És még valamit. A Széchenyi-sétányon ott áll Lenin és Sztálin elvtárs szobra. És ez a szobor azokat az elvtársakat ábrázolja, akiknek a felszabadulást, a Mát és a Holnapot köszönhetjük. Köszönhetjük azt, hogy szabadok vagyunk. Lenin és Sztálin elvtársnak köszönhetjük, hogy országunkat, sorsunkat, jelenünket és jövőnket olyan elvtárs irányítja, aki a békéért, a felemelkedésért és a szépülő életért vívott harcban bátran és biztossan vezet bennünket: Rákosi elvtárs.

Szeged már nem a régi.

Szeged a felszabadulás óta újjáépült, fejlődött. Szép lett a város, s ha a délutáni órákban az ezer és ezer szorgalmas dolgozó napi munkáját befejezve sétára indul, gyönyörködhet a városban. És ez a város az övé. Büszkén, felemelt fővel járhat a szépülő utcákon, mert nem kell már fejet hajtani, szemlesütve járni a pókhendi urak előtt. Az őszi széllel szemben büszkén tekinthet előre és nem állja útját senki. El kell ismernie mindenkinek, hogy a pillanatnyi múlt nehézségek ellenére, a várossal együtt változott az élete, emelkedett életszínvonalja és ez az élet állandóan szépül, mint koratavaszban a százvirágú kert. És ez az élet az övé. Ez a város is, amely zajos életével terül el a Tisza partján, amely az ötéves tervben még többet fejlődik majd és még többet ad a dolgozóknak.

Kürti László

1947 ezervirágos májusában kerültem a tenyérnyi — nőiába foglalt — Kondorosról Szegedre. Persze, Kondoros sem olyan már, mint ahogy a nóta mondja. Nem deleget a csárda mellett a gulya, a ménes. A rózsasánderlő látta csárda áll még ugyan, de poros ablakszemével már nem kacsingat csalogatón sem a betyárok, sem pedig a gulyás és a csikós bojtároknak a csárda, szép aszsonyát és vörös borát kínálgaiva. Változott a világ s ahogyan az ország minden községe, városa, Kondoros is megváltozott, hatalmasat változott. Az azzótt sokezer holdnyi birtokon pöffeszkedő Geisrek, Szécsák, gróf Bolzák, Bakosok helyén szépen fejlődő termelőcsoportok vannak és Kondoros határában magáénak vallja a földet az a sokezer dolgozó paraszt, aki azelőtt görnyedt háttal járt az uraságok előtt.

Szeged is megváltozott.

1947 óta látom fejlődni, épülni, szépülni, mert beoszlásom olyan, hogy naponta követni tudom a város fejlődését. De mindenki, aki nyitott szemmel jár a városban, láthatja azt a hatalmas változást, mely városunkban végbe ment, a fentebb írt idő óta.

Szeretek járni sokszor keresztül-kasul a városban. Nem szülővárosom és mégis annyira szívemhez nőtt Szeged, hogy fájna, ha valami oknál fogva itt kellene hagynom. A felszabadulás előtt csak hírből ismertem a várost. De hír szerint a dolgozóknak itt is a nyomor, a nélkülözés, a gondús, töprengésteli álmatlan éjszakák, a koldús-öröm és a száműzetésmentes hétköznapi jutott osztályrészül. S most, hogy tollamat írási szándékkal mártom tintába, Szegedről azt írom, amit jártamban-keltében látok.

A régi híd pozdoriává tört roncsai nemrégén segélyliké-ően nyúl-tak ki még a vén Tisza hömpölygő hullámaiból s a nép ringó pontonhídon kövkedett a Tisza felett. De jött a párt és szorgalmas munkások, dűbörgő kalapáccsokkal, nyirkó darukkal, berregő szögecselő léghalpapáccsokkal a szöke víz fölé új, erős hídát teremtettk, amely az al-